

mitte jalgteed sadawad ühhe treppi jure,
sedda mõda kolmsadda fakskummend wiis
sambo allapiddi saab astuda, selle járel tuli-
lewad jálle mommed jalgteed ja nende pealit
saab vast mädevergi ennese sisse. Agga
mis immet sealt silmale nähha antakse?
Keik lohhad läkiwad kui laenetava tulle-
meredes, et ehmatus tulleb peale, seit et se-
sugust legitimat illo peab omma silmaga
näggema, eggas woi sedda saunaga üllestcras-
tida. On nenda kui peaks innimenne ätkit-
selt ühhe hiilgawa ma-alluse liina sattuma;
kuur hulg pöllenvaid künlaid walquistawad
ühie puhko sedda immelisko ellekohta, kelle
seinad keik on ellendawast soolkiowist; netst
küünlatte walgu, mis peale paistab, kui
kaiakordsed sdddeimed walja kurgab ja keik-
wikkfare seitse karwa ütlematta illoga sil-
ma ette panieb läkitma ja kogga samino-
pedist iska jálle teist ellendarvat illo loob.
Keikide kallikiowide läkitmist mõtleb immel-
gannia innimenne sin ühhel hobil nahha

gwad ja tunnistab julgeste, et ei kriisagi
üllewel Ma peál seddasugou suuri illo ei
nahha; ei sedud mailma osjust eggas seit,
mis innimesse käed kännaks ja illusaks eh-
hitawad. Minnakse seál aiwa soolkiowi
röhwiile alt edose, mis wágga kõiged ja
keik tuugewaist soolkiowi sammastest ülles-
kantakse, nenda et lagg, seinad ja põc-
randki kus peál seiswad ja käiwad — keik
en sesamma soolkiowi kahjo. Wágga su-
reks ja laiaks wab sessinnane maallune kohit,
neuda et silm ei kustki temma otsa eggas-
raja ei joua tunnistada, agga nahhalse ülk-
leultsa mäemeeeste ellomajad, muist üksikud,
muist küllakaupa kous, kus nende naesed
ja lapsed ellustawad. Nahhalse maanteed
likujat rahvast táis; verimehhed käiwad
lauldes ja diskades omma reed, nemmad
küllerwad kaugelt sola koormadega ja wra-
wad sedda neisse kohadesse kofko, kust keik
üles wiinatakse. Hobbold on veel paljogi
prugitarwaks ja need, mis ketta allalastalisse,